ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
YVES BOT
της 3ης Μαΐου 2018 [1]

Υπόθεση C-139/17 P

QuaMa Quality Management GmbH
κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO)

«Αίτηση αναιρέσεως – Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 – Κανονισμός (ΕΚ) 2868/95 – Ανακοπή ασκηθείσα από τον δικαιούχο του προγενέστερου σήματος – Νομιμοποίηση προς άσκηση ανακοπής – Διαδικασία καταχωρίσεως της μεταβιβάσεως του προγενέστερου σήματος σε νέο δικαιούχο – Αίτηση αναιρέσεως εν μέρει απαράδεκτη και εν μέρει αβάσιμη»

I. Εισαγωγή

1. Η υπό κρίση υπόθεση έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που άσκησε η εταιρία QuaMa Quality Management GmbH (στο εξής: αναιρεσείουσα) κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 17ης Ιανουαρίου 2017, QuaMa Quality Management κατά EUIPO – Microchip Technology (medialbo) (T-225/15, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2017:10), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της κατά της αποφάσεως του τέταρτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) της 19ης Φεβρουαρίου 2015 [2], σχετικά με διαδικασία ανακοπής μεταξύ Microchip Technology, Inc. (στο εξής: παρεμβαίνουσα) και Alexander Bopp.

2. Η αναιρεσείουσα προβάλλει δύο λόγους αναιρέσεως οι οποίοι αντλούνται από παράβαση, πρώτον, του άρθρου 41, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 [3], το οποίο ρυθμίζει την άσκηση ανακοπής κατά της καταχωρίσεως σήματος, και, δεύτερον, του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού αυτού, το οποίο καθορίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ των αντιπαρατιθεμένων σημάτων.

3. Κατόπιν αιτήματος του Δικαστηρίου, οι παρούσες προτάσεις θα περιοριστούν στην ανάλυση του πρώτου λόγου αναιρέσεως.

4. Καίτοι, στο πλαίσιο προκαταρκτικής αναλύσεως της δικογραφίας, ο πρώτος αυτός λόγος αναιρέσεως φαίνεται να εγείρει νομικό ζήτημα σχετικά με τη νομιμοποίηση της παρεμβαίνουσας να ασκήσει ανακοπή [άρθρο 41 του κανονισμού 207/2009 και κανόνες 15 έως 19 του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 [4]] στο πλαίσιο μεταβιβάσεως προγενέστερου σήματος σε νέο δικαιούχο (άρθρο 17 του κανονισμού 207/2009 και κανόνας 31 του κανονισμού 2868/95), από την επισταμένη εξέταση του

1 Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 Συνεκδικασθείσες υποθέσεις R 1809/2014-4 και R 1680-2014-4.

3 Κανονισμός του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1).

4 Κανονισμός της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1995, L 303, σ. 1).

περιεχομένου του λόγου αναιρέσεως αυτού προκύπτει ότι η αναιρεσείουσα δεν αποδεικνύει ούτε παραμόρφωση των ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου υποβληθέντων πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων ούτε πλάνη περί το δίκαιο την οποία φέρεται ότι πάσχει η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση.

5. Στο πλαίσιο των παρουσών προτάσεων, θα προτείνω συνεπώς στο Δικαστήριο να απορρίψει τον πρώτο λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως αυτής, ο οποίος αντλείται από παράβαση του άρθρου 41, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, ως εν μέρει απαράδεκτο και εν μέρει αβάσιμο.

II. Το ιστορικό της διαφοράς και η ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαδικασία

6. Το ιστορικό της διαφοράς εξετέθη λεπτομερώς στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, στην οποία και γίνεται παραπομπή [5]. Τα ουσιώδη και απαραίτητα για την κατανόηση των παρουσών προτάσεων στοιχεία μπορούν να συνοψισθούν ως ακολούθως.

7. Στο πλαίσιο της ασκηθείσας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγής της, η αναιρεσείουσα προέβαλε δύο λόγους ακυρώσεως.

8. Προς στήριξη του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η αναιρεσείουσα προέβαλε ότι η ανακοπή έπρεπε να απορριφθεί, καθόσον είχε ασκηθεί μετά τη λήξη της διαλαμβανόμενης στο άρθρο 41, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, προθεσμίας. Συγκεκριμένα, κατά τον χρόνο ασκήσεως της ανακοπής, καταχωρισμένη ως δικαιούχος του προγενέστερου σήματος δεν ήταν η παρεμβαίνουσα, αλλά η SMSC Europe GmbH. Καθόσον Η παρεμβαίνουσα δεν νομιμοποιείτο να ασκήσει ανακοπή κατ' εφαρμογήν του άρθρου 17, παράγραφος 7, και του άρθρου 41, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, καθόσον, κατά την ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας ασκήσεως ανακοπής, υπέβαλε μόνον αίτηση για την τροποποίηση του ονόματος και της διευθύνσεως, και όχι αίτηση καταχωρίσεως της μεταβιβάσεως. Εξάλλου, η αναιρεσείουσα υποστήριξε ότι η αίτηση για την τροποποίηση του ονόματος και της διευθύνσεως δεν μπορούσε να αναχαρακτηριστεί από το EUIPO ως αίτηση καταχωρίσεως της μεταβιβάσεως, όπως αποδεικνύεται από την αρχική απόρριψη της πρώτης αιτήσεως από το τμήμα ανακοπών και την υποβολή δεύτερης αιτήσεως από την παρεμβαίνουσα.

9. Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τον λόγο αυτόν.

10. Το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε, με τις σκέψεις 18 έως 27 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τις αρχές επί των οποίων βασίζεται η διαδικασία ανακοπής, καθώς και τις απαιτούμενες προϋποθέσεις για την υποβολή αιτήσεως καταχωρίσεως μεταβιβάσεως. Εξ αυτών συνήγαγε, στη σκέψη 29 της αποφάσεως αυτής και παραπέμποντας στο άρθρο 17, παράγραφος 7, και στο άρθρο 41, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, ότι νομιμοποιούνται να ασκήσουν ανακοπή οι διάδοχοι που δεν έχουν ακόμη καταχωρισθεί στο μητρώο ως δικαιούχοι, αλλά στους οποίους έχει μεταβιβαστεί προγενέστερο σήμα, υπό την προϋπόθεση ότι το EUIPO έχει παραλάβει την αίτησή τους περί καταχωρίσεως της μεταβιβάσεως.

11. Δεδομένου ότι η παρεμβαίνουσα είχε πράγματι θεραπεύσει τις πλημμέλειες της αιτήσεως καταχωρίσεως της μεταβιβάσεως, η οποία είχε υποβληθεί με τη μορφή αιτήσεως για την τροποποίηση του ονόματος και της διευθύνσεως του δικαιούχου, και είχε προσκομίσει αποδείξεις για το δικαίωμά της να ασκήσει ανακοπή εντός της ταχθείσας από το EUIPO προθεσμίας, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε συνεπώς, στη σκέψη 35 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η ασκηθείσα ταυτοχρόνως με την υποβολή της αιτήσεως για την τροποποίηση του ονόματος και της διευθύνσεως του δικαιούχου του

5 Βλ. σκέψεις 1 έως 12 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

προγενέστερου σήματος ανακοπή είχε ασκηθεί εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας κατά την έννοια του άρθρου 41, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, λαμβανομένων υπόψη των διατάξεων του άρθρου 17, παράγραφος 7, του κανονισμού αυτού, σε συνδυασμό με τις διατάξεις του κανόνα 31, παράγραφοι 1 και 6 του κανονισμού 2868/95.

12. Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το επιχείρημα της αναιρεσείουσας κατά το οποίο η αίτηση για την τροποποίηση του ονόματος και της διευθύνσεως δεν έπρεπε να αναχαρακτηριστεί ως αίτηση καταχωρίσεως της μεταβιβάσεως, κρίνοντας, στη σκέψη 37 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το EUIPO δεν μπορεί να λαμβάνει υπόψη αποκλειστικά τον τύποις αναγραφόμενο τίτλο της αιτήσεως χωρίς να συνεκτιμά το περιεχόμενό της. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, καταρχάς, ότι από καμία διάταξη των κανονισμών 207/2009 και 2868/95 δεν προκύπτει ότι η χρήση του κατάλληλου εντύπου συνιστά αναγκαία προϋπόθεση για την εγκυρότητα της αιτήσεως. Στη συνέχεια, διαπίστωσε, στη σκέψη 39 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι προέκυπτε σαφώς από την αίτηση για την τροποποίηση του ονόματος και της διευθύνσεως που είχε υποβάλει η παρεμβαίνουσα ότι η αίτηση αυτή αφορούσε μεταβολή του δικαιούχου του προγενέστερου σήματος. Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τη σκέψη 40 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το γεγονός ότι το τμήμα ανακοπών είχε καταχωρίσει τις δύο αιτήσεις υπό διαφορετικούς αριθμούς ουδόλως επηρέαζε το συμπέρασμα κατά το οποίο το EUIPO μπορούσε να αντιμετωπίσει την αίτηση για την τροποποίηση του ονόματος και της διευθύνσεως, λαμβανομένου υπόψη του σαφούς περιεχομένου της, ως αίτηση καταχωρίσεως της μεταβιβάσεως.

13. Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τη σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το EUIPO δεν υπέπεσε σε πλάνη καθόσον ερμήνευσε την αίτηση για την τροποποίηση του ονόματος και της διευθύνσεως ως αίτηση καταχωρίσεως της μεταβιβάσεως κατά την έννοια του άρθρου 17, παράγραφος 7, του κανονισμού 207/2009.

14. Με τη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Γενικό Δικαστήριο έκρινε συνεπώς ότι το τμήμα προσφυγών ορθώς κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν στοιχειοθετείται παράβαση του άρθρου 41, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 στην υπόθεση της κύριας δίκης, καθόσον η παρεμβαίνουσα εδικαιούτο να ασκήσει ανακοπή στις 9 Απριλίου 2013 και η ανακοπή αυτή ασκήθηκε εμπροθέσμως.

15. Προς στήριξη του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, η αναιρεσείουσα προέβαλε ότι το τμήμα προσφυγών του EUIPO παρέβη τις διατάξεις του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, για τον λόγο ότι δεν προέβη σε ορθή εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως μεταξύ των αντιπαρατιθεμένων σημάτων.

16. Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τον λόγο ακυρώσεως αυτόν αφού εξέτασε καθεμία από τις επικρίσεις που είχε διατυπώσει η αναιρεσείουσα ως προς τον καθορισμό του ενδιαφερόμενου κοινού, τη σύγκριση των επίμαχων σημείων και την εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως μεταξύ των αντιπαρατιθέμενων σημάτων.

III. Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου και τα αιτήματα των διαδίκων

17. Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 17 Μαρτίου 2017 η αναιρεσείουσα άσκησε αναίρεση με την οποία ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και, στο πλαίσιο εξετάσεως της διαφοράς, να ακυρώσει την απόφαση του τέταρτου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 19ης Φεβρουαρίου 2015. Η αίτηση αναιρέσεως στηρίζεται σε δύο λόγους που αντλούνται από παράβαση, πρώτον, του άρθρου 41, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 και, δεύτερον, του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού αυτού.

18. Το EUIPO καλεί το Δικαστήριο, αφενός, να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως αβάσιμη, στο σύνολό της και, αφετέρου, να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

19. Η παρεμβαίνουσα καλεί επίσης το Δικαστήριο, αφενός, να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως απαράδεκτη στο σύνολό της και, αφετέρου, να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

IV. Ανάλυση του πρώτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 41, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009

20. Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει κατ' ουσίαν στο Γενικό Δικαστήριο ότι έκρινε ότι, υπό το πρίσμα των προϋποθέσεων του άρθρου 41, παράγραφος 1 του κανονισμού 207/2009, η παρεμβαίνουσα νομιμοποιείτο πράγματι να ασκήσει ανακοπή στις 9 Απριλίου 2013. Η αναιρεσείουσα εκτιμά, ειδικότερα, ότι το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως δέχτηκε ότι, κατά την ημερομηνία αυτή, η παρεμβαίνουσα υπέβαλε την ορθή αίτηση καταχωρίσεως της μεταβολής του δικαιούχου του σήματος, αλλά απλώς δεν χρησιμοποίησε το κατάλληλο έντυπο.

21. Ο λόγος αυτός μπορεί να ερμηνευτεί ως στηριζόμενος σε δύο αιτιάσεις.

22. Προς στήριξη της πρώτης αιτιάσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παραμόρφωσε τα ενώπιόν του υποβληθέντα πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία και, ιδίως, την αίτηση για την τροποποίηση του ονόματος και της διευθύνσεως που υποβλήθηκε στις 9 Απριλίου 2013 από την παρεμβαίνουσα καθώς και το αίτημα που διατύπωσε το EUIPO στο πλαίσιο της επιστολής που απηύθυνε στην παρεμβαίνουσα στις 15 Απριλίου 2013.

23. Προς στήριξη της δεύτερης αιτιάσεως, η αναιρεσείουσα εκτιμά, εξάλλου, ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη καθόσον έκρινε ότι η κατάθεση του εντύπου με τίτλο «Recordal application» (Αίτηση καταχωρίσεως) συνιστούσε επαρκή απόδειξη της μεταβιβάσεως του προγενέστερου σήματος σε νέο δικαιούχο.

A. Επί της πρώτης αιτιάσεως, που αντλείται από παραμόρφωση των ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου υποβληθέντων πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

24. Η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παραμόρφωσε τα ενώπιόν του υποβληθέντα πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία και, ιδίως, την αίτηση για την τροποποίηση του ονόματος και της διευθύνσεως που υπέβαλε η παρεμβαίνουσα στις 9 Απριλίου 2013 καθώς και το διατυπωθέν από το EUIPO αίτημα στο πλαίσιο της επιστολής του προς την παρεμβαίνουσα στις 15 Απριλίου 2013.

25. Όσον αφορά την αίτηση για την τροποποίηση του ονόματος και της διευθύνσεως που υποβλήθηκε από την παρεμβαίνουσα στις 9 Ιουλίου 2013, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η εν λόγω αίτηση δεν μπορούσε να αναχαρακτηριστεί ως αίτηση καταχωρίσεως της μεταβιβάσεως, καθόσον η τελευταία αυτή αίτηση θα αντιμετωπιζόταν ως νέα αίτηση. Συγκεκριμένα, το EUIPO απέρριψε την αίτηση για την τροποποίηση του ονόματος και της διευθύνσεως που υποβλήθηκε από την παρεμβαίνουσα στις 9 Απριλίου 2013, η οποία αφορούσε, εξάλλου, το σύνολο των δεκατεσσάρων σημάτων της SMSC Europe, και έκανε δεκτή τη μεταγενέστερη αίτηση καταχωρίσεως της μεταβιβάσεως μόνο μετά τη λήξη της προθεσμίας ασκήσεως ανακοπής όπως αυτό προκύπτει από το περιεχόμενο της επιστολής που απηύθυνε το EUIPO στην παρεμβαίνουσα στις 19 Ιουνίου 2013, στην οποία το EUIPO ανέφερε ως ημερομηνία της αιτήσεως καταχωρίσεως της μεταβιβάσεως την 14η Ιουνίου 2013.

26. Όσον αφορά την επιστολή που απηύθυνε το EUIPO στην παρεμβαίνουσα στις 15 Απριλίου 2013 [6], η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε την επιστολή αυτή κρίνοντας ότι το EUIPO είχε ζητήσει, στο πλαίσιο αυτό, από την παρεμβαίνουσα «να συμπληρώσει το κατάλληλο έντυπο σχετικά με αίτηση καταχωρίσεως της μεταβιβάσεως» [7]. Η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι εξέθεσε τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως της κύριας δίκης κατά τρόπο εσφαλμένο, καθόσον έκρινε ότι το EUIPO έταξε προθεσμία στην παρεμβαίνουσα «να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία όσον αφορά το δικαίωμά της να ασκήσει ανακοπή, καθώς και να θεραπεύσει τις πλημμέλειες ως προς την αίτησή περί της καταχωρίσεως της μεταβιβάσεως» [8]. Συγκεκριμένα, κατά την αναιρεσείουσα, το EUIPO, στην πραγματικότητα, επισήμανε απλώς στην παρεμβαίνουσα ότι «φαινόταν» ότι η σχετική μεταβολή αφορούσε τον δικαιούχο και ότι δεν επρόκειτο για τροποποίηση του ονόματος και της διευθύνσεως του καταχωρισμένου ως δικαιούχου, της ζήτησε δε να υποβάλει «παρατηρήσεις» επ' αυτού. Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το EUIPO διατηρούσε συνεπώς αμφιβολίες ως προς τον τρόπο με τον οποίο έπρεπε να αντιμετωπίσει την αίτηση για την τροποποίηση του ονόματος και της διευθύνσεως.

27. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο προέβη, παρανόμως, σε υπερβολικά ευρεία ερμηνεία των διατυπωθέντων από το EUIPO αιτημάτων.

28. Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν το σύνολο των επιχειρημάτων αυτών.

2. Εκτίμηση

29. Φρονώ ότι η πρώτη αυτή αιτίαση είναι απαράδεκτη, λαμβανομένης υπόψη της φύσεως και της εκτάσεως του αναιρετικού ελέγχου του Δικαστηρίου.

30. Πράγματι, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, κατά το άρθρο 256, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα και ως λόγοι αναιρέσεως επιτρέπεται να προβάλλονται αναρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου, πλημμέλειες κατά την ενώπιόν του διαδικασία και παραβίαση του δικαίου της Ένωσης. Καταρχήν, το Γενικό Δικαστήριο είναι συνεπώς το μόνο αρμόδιο, αφενός, για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός αν η ουσιαστική ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεών του προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας που του έχουν υποβληθεί, και, αφετέρου, για την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών αυτών. Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ασκήσει, δυνάμει του άρθρου 256 ΣΛΕΕ, μόνον έλεγχο όσον αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών αυτών περιστατικών και τις έννομες συνέπειες που έχει συναγάγει συναφώς το Γενικό Δικαστήριο [9].

31. Το Δικαστήριο δεν είναι, επομένως, αρμόδιο να εξακριβώνει τα πραγματικά περιστατικά ούτε, καταρχήν, να εξετάζει τα αποδεικτικά στοιχεία που έλαβε υπόψη το Γενικό Δικαστήριο σε σχέση με τα περιστατικά αυτά. Συγκεκριμένα, εφόσον τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία συνελέγησαν νομοτύπως και τηρουμένων των γενικών αρχών του δικαίου και των διαδικαστικών κανόνων που διέπουν το βάρος αποδείξεως και τη διεξαγωγή των αποδείξεων, το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να

6 Η αναιρεσείουσα αναφέρει την επιστολή της 14ης Απριλίου 2013. Όπως προκύπτει από τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς της κύριας δίκης, η επιστολή αυτή εστάλη στις 15 Απριλίου 2013.

7 Η εκτίμηση αυτή προκύπτει από τη σκέψη 31 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

8 Η εκτίμηση αυτή προκύπτει από τη σκέψη 32 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

9 Βλ. απόφαση της 19ης Απριλίου 2012, Tomra Systems κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-549/10 P, EU:C:2012:221, σκέψη 25 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

εκτιμά την αξία που πρέπει να προσδοθεί στα στοιχεία που του έχουν υποβληθεί. Η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών δεν συνιστά συνεπώς, υπό την επιφύλαξη ενδεχόμενης παραμορφώσεως του περιεχομένου τους, νομικό ζήτημα υποκείμενο, αυτό καθαυτό, στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου [10].

32. Όταν αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα ενώπιόν του υποβληθέντα πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία, το Δικαστήριο μπορεί να προβεί σε δικαστικό έλεγχο.

33. Παραμόρφωση υπάρχει όταν προκύπτει ότι η εκτίμηση των προσκομισθέντων αποδεικτικών στοιχείων είναι προδήλως εσφαλμένη, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, «υπερέβη προδήλως τα όρια της εύλογης εκτιμήσεως» [11]. Προς απόδειξη της υπάρξεως τέτοιου είδους παραμορφώσεως, ο αναιρεσείων δεν πρέπει συνεπώς να προτείνει απλώς μια διαφορετική ερμηνεία από την ερμηνεία την οποία έκανε δεκτή το Γενικό Δικαστήριο, αλλά πρέπει να προσδιορίζει επακριβώς τα στοιχεία τα οποία, κατ' αυτόν, παραμόρφωσε το Γενικό Δικαστήριο και να καταδεικνύει τα σφάλματα αναλύσεως στα οποία υπέπεσε, κατά την εκτίμησή του, το Γενικό Δικαστήριο και τα οποία είχαν ως αποτέλεσμα την εκ μέρους του παραμόρφωση αυτή. Η εν λόγω παραμόρφωση πρέπει, τέλος, να προκύπτει προδήλως από τα στοιχεία της δικογραφίας χωρίς να απαιτείται να πραγματοποιηθεί νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων, ούτε να εξεταστούν νέα αποδεικτικά στοιχεία.

34. Βάσει των αρχών αυτών και της νομολογίας αυτής, η ως άνω πρώτη αιτίαση είναι, κατά τη γνώμη μου, απαράδεκτη.

35. Ασφαλώς, η αναιρεσείουσα προσδιορίζει επακριβώς τα στοιχεία τα οποία, κατά την άποψή της, παραμορφώθηκαν από το Γενικό Δικαστήριο, ήτοι την αίτηση για την τροποποίηση του ονόματος και της διευθύνσεως που υπέβαλε η παρεμβαίνουσα στις 9 Απριλίου 2013 καθώς και το αίτημα που διατύπωσε το EUIPO με την επιστολή την οποία απηύθυνε στην παρεμβαίνουσα στις 15 Απριλίου 2013. Ωστόσο, η αναιρεσείουσα δεν αποδεικνύει παραμόρφωση των στοιχείων αυτών, καθόσον τα επιχειρήματα που προβάλλει είναι, κατά την άποψή μου, ανεπαρκή για να αποδειχθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο υπερέβη προδήλως τα όρια της εύλογης εκτιμήσεως, όπως απαιτεί η νομολογία του Δικαστηρίου.

36. Όσον αφορά τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας που αφορούν την προβαλλόμενη παραμόρφωση της υποβληθείσας από την παρεμβαίνουσα στις 9 Απριλίου 2013 αιτήσεως για την τροποποίηση του ονόματος και της διευθύνσεως του δικαιού χου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι σκοπός της αναιρεσείουσας είναι, στην πραγματικότητα, να επιτύχει απλώς επανεξέταση των επιχειρημάτων που προέβαλε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Συγκεκριμένα, η αναιρεσείουσα περιορίζεται στην επανάληψη των επιχειρημάτων που είχε ήδη προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προκειμένου να επιτύχει νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, πράγμα το οποίο υπερβαίνει, όπως προεκτέθηκε, την αναιρετική αρμοδιότητα του Δικαστηρίου [12].

10 Βλ. απόφαση της 19ης Απριλίου 2012, Tomra Systems κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-549/10 P, EU:C:2012:221, σκέψη 26 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

11 Βλ., απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Siemens κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-239/11 P, C-489/11 P και C-498/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:866, σκέψη 44).

12 Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 7ης Ιανουαρίου 2004, Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P και C-219/00 P, EU:C:2004:6, σκέψη 51 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

37. Όσον αφορά τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας σχετικά με προβαλλόμενη παραμόρφωση της επιστολής που απηύθυνε το EUIPO στην παρεμβαίνουσα στις 15 Απριλίου 2013, η αναιρεσείουσα εστιάζει, στην πραγματικότητα, την κριτική της στον τρόπο με τον οποίο το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε το περιεχόμενο της επιστολής αυτής, προτείνοντας μια ερμηνεία διαφορετική από εκείνη που δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο. Προτείνει συνεπώς τη δική της εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων που υποβλήθηκαν στο Γενικό Δικαστήριο, αλλά δεν αποδεικνύει, κατά τη γνώμη μου, ότι η ανάλυση του Γενικού Δικαστηρίου είναι προδήλως εσφαλμένη.

Β. Επί της δεύτερης αιτιάσεως, που αντλείται από εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων σχετικά με τη νομιμοποίηση της παρεμβαίνουσας να ασκήσει ανακοπή

1. Τα επιχειρήματα των διαδίκων

38. Προς στήριξη του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, σχηματίζω την εντύπωση ότι η αναιρεσείουσα επικρίνει την ανάλυση στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 30 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

39. Στη σκέψη αυτή, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε τα εξής:

«30. Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η παρεμβαίνουσα συνυπέβαλε την αίτηση [για την τροποποίηση ονόματος και διευθύνσεως] της 9ης Απριλίου 2013, παράλληλα με την ανακοπή, η οποία ασκήθηκε εντός της προβλεπόμενης προς τούτο προθεσμίας. Οι πληροφορίες, που απαριθμούνται στον κανόνα 31, [παράγραφος] 1, στοιχεία α′ έως δ′, του κανονισμού 2868/1995, οι οποίες πρέπει να περιλαμβάνονται σε αίτηση καταχωρίσεως της μεταβιβάσεως, προέκυπταν από το δικόγραφο της ανακοπής και την αίτηση [για την τροποποίηση του ονόματος και της διευθύνσεως] της 9ης Απριλίου 2013. *Έλειπε μόνο μια επαρκής απόδειξη της μεταβιβάσεως*, σύμφωνα με τον κανόνα 31, παράγραφος 5, του κανονισμού 2868/1995, και το μέρος Ε, ενότητα 3, κεφάλαιο 1, σημείο 3.5, των οδηγιών [για τις διαδικασίες ενώπιον] του EUIPO[13].»[14]

40. Η αναιρεσείουσα εκτιμά ότι δεν ευσταθούσε η διαπίστωση ότι η κατάθεση του εντύπου με τίτλο «Recordal application» (Αίτηση καταχωρίσεως) συνιστούσε επαρκή απόδειξη της μεταβιβάσεως του προγενέστερου σήματος σε νέο δικαιούχο. Κατά την αναιρεσείουσα, οι κανόνες περί διεξαγωγής των αποδείξεων επιτάσσουν η παρεμβαίνουσα να αποδείξει ότι η μεταβίβαση είχε ήδη πραγματοποιηθεί εντός της προθεσμίας ασκήσεως ανακοπής και όχι μετά τη λήξη αυτής. Ωστόσο, κατά την αναιρεσείουσα, ούτε από το έντυπο «Recordal application» (Αίτηση καταχωρίσεως) ούτε από κανένα άλλο στοιχείο του φακέλου καθίσταται δυνατή η σχετική απόδειξη.

41. Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν το σύνολο των επιχειρημάτων αυτών.

Γ. Εκτίμηση

42. Φρονώ ότι η δεύτερη αυτή αιτίαση πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

43. Συγκεκριμένα, η ως άνω αιτίαση στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της σκέψεως 30 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Με τη σκέψη αυτή, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε απλώς τα πραγματικά περιστατικά τα οποία, όπως υποδεικνύει η χρήση της εκφράσεως «δεν αμφισβητείται» στο εισαγωγό μέρος της εν λόγω σκέψεως, είχαν γίνει δεκτά μεταξύ των διαδίκων και δεν αποτελούσαν αντικείμενο ουδεμίας αμφισβητήσεως μεταξύ τους. Επισημαίνοντας ότι «[έ]λειπε μόνον

13 Στο εξής: οδηγίες του EUIPO.

14 Η υπογράμμιση δική μου.

μια επαρκής απόδειξη της μεταβιβάσεως, σύμφωνα με τον κανόνα 31, παράγραφος 5, του κανονισμού 2868/1995, και το μέρος Ε, ενότητα 3, κεφάλαιο 1, σημείο 3.5, των οδηγιών του EUIPO», το Γενικό Δικαστήριο απλώς σημείωσε τις διατάξεις που προβλέπονται στον κανόνα 31, παράγραφοι 1 και 5, του κανονισμού 2868/95 καθώς και τις οδηγίες του EUIPO και ουδόλως διαπίστωσε ότι, δια της καταθέσεως του εντύπου «Recordal application» (Αίτηση καταχωρίσεως), η παρεμβαίνουσα είχε προσκομίσει, κατά τρόπο επαρκή, τη φερόμενη ως απαιτούμενη από το EUIPO απόδειξη της μεταβιβάσεως. Το ζήτημα αν η κατάθεση τέτοιου εντύπου συνιστά επαρκή απόδειξη όσον αφορά τη νομιμοποίηση της παρεμβαίνουσας να ασκήσει ανακοπή, κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, δεν προβλήθηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και δεν συζητήθηκε.

44. Έστω και αν το ζήτημα αυτό είχε τεθεί ρητώς ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, διαπιστώνεται ότι η αναιρεσείουσα δεν αμφισβητεί το γεγονός ότι οι απαριθμούμενες στον κανόνα 31, παράγραφος 1, στοιχεία α′ έως δ′, του κανονισμού 2868/1995, πληροφορίες οι οποίες πρέπει να περιλαμβάνονται σε αίτηση μεταβιβάσεως, προέκυπταν ήδη από το δικόγραφο της ανακοπής και την αίτηση για την τροποποίηση του ονόματος και της διευθύνσεως που υποβλήθηκε στις 9 Απριλίου 2013, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 30 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Μολονότι, στο πλαίσιο των ισχυρισμών της κάνει, εξάλλου, μνεία περί της «διεξαγωγής των αποδείξεων», επισημαίνεται ότι δεν αμφισβητεί ούτε την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εφαρμογή του κανόνα 31, παράγραφοι 1 και 5, του κανονισμού 2868/1995 καθώς και του μέρους Ε, ενότητα 3, κεφάλαιο 1, σημείο 3.5, των οδηγιών του EUIPO και, ιδίως, του κανόνα 31, παράγραφος 5, του κανονισμού αυτού, από όπου προκύπτει με σαφήνεια ότι όταν η αίτηση για καταχώριση της μεταβίβασης υπογράφεται από τον καταχωρισμένο ως δικαιούχο του προγενέστερου σήματος και τον δικαιοδόχο του συνιστά επαρκή απόδειξη της μεταβίβασης κατά την έννοια του άρθρου 17 του κανονισμού 207/2009. Μολονότι η αναιρεσείουσα επιχειρεί να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους η απόδειξη της μεταβιβάσεως ήταν, κατά την άποψή της, ανεπαρκής για να αποδειχθεί η νομιμοποίηση της παρεμβαίνουσας να ασκήσει ανακοπή, δεν προσδιορίζει ωστόσο καμία πλάνη περί το δίκαιο την οποία ενδεχομένως πάσχει η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

45. Λαμβανομένων υπόψη των ως άνω στοιχείων, εκτιμώ, κατά συνέπεια, ότι η αιτίαση αυτή είναι αβάσιμη.

46. Λαμβανομένων υπόψη όλων των ανωτέρω εκτιμήσεων, φρονώ ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση του άρθρου 41, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, είναι συνεπώς εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος.

V. Πρόταση

47. Με βάση τις προηγηθείσες σκέψεις, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ως εξής:

Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος.